

Carta del prelat (agost de 2016)

"La nostra Mare ens convida a lluitar per correspondre a Déu amb alegria i generositat total", diu el Prelat a la carta d'agost. També comenta una obra de misericòrdia espiritual: patir amb paciència els defectes dels altres.

03/08/2016

Estimadíssims: que Jesús em guardi
les filles i els fills!

El 15 d'agost de 2007, Benet XVI, esmentant l'antífona d'entrada de la Santa Missa —*aparegué en el cel un gran prodigi: una dona que tenia el sol per vestit, la lluna sota els peus i duia al cap una corona de dotze estrelles*[1] —, comentava que aquesta dona «és Maria, que viu totalment en Déu, que tenia per vestit el sol, és a dir Déu (...). Està coronada per dotze estrelles, és a dir per les dotze tribus d'Israel, per tot el poble de Déu, per tota la comunió dels sants, i té sota els seus peus la lluna, imatge de la mort i de la mortalitat (...). Així, en la glòria, havent superat la mort, ens diu: ànim, que al final l'amor venç! En la meua vida vaig dir: “sóc l'esclava del Senyor!”. Em vaig lliurar a Déu i al proïsme. I aquesta vida de servei arriba ara a la vida veritable»[2]. Aquest enaltiment de la Mare de Déu porta a la memòria la fe amb què sant Josepmaria, des de 1951, repetia ***Cor Mariæ***

dulcissimum, iter para tutum,
acollint-se a la seva intercessió.

Set dies després, a la festa de Santa Maria Reina, la litúrgia presenta Nostra Senyora *a la dreta de Crist, vestida amb brocats d'or*[3]. Són paraules plenes de contingut que, tanmateix, no arriben a expressar la grandesa de la Mare de Déu. Ens omplim d'admiració en contemplar el cinquè misteri gloriós del Sant Rosari. ***El Pare, el Fill i l'Esperit Sant la coronen com a Emperadriu que és de l'Univers. I li reten homenatge de vassalls els Àngels..., i els patriarques i els profetes i els Apòstols..., i els màrtirs i els confessors i les verges i tots els sants..., i tots els pecadors, i tu i jo***[4].

La plena de gràcia des de la seva Concepció immaculada va anar creixent més i més en santedat mitjançant el lliurament ple a Déu,

fins a venir coronada com a Reina de cel i terra; una Reina del Cel que és la nostra Mare, i que ens convida a lluitar per correspondre a Déu, amb alegria i generositat total. Aprofitem-nos de la seva intercessió poderosa! I seguim el consell del nostre Pare:

Amb gosadia filial, uneix-te a aquesta festa del Cel. Jo, a la Mare de Déu i Mare meva, la corono amb les meves misèries purificades, perquè no tinc pedres precioses ni virtuts. —Anima't-hi!
[5].

A la Mare de Déu li correspon el títol de Mestra de totes les virtuts. Quina bona ocasió ens ofereix aquest mes tan marià, dins de l'Any jubilar de la misericòrdia, per demanar-li que ens obtingui del seu Fill un augment gran d'aquesta virtut en el comportament personal! Anem confiadament a Santa Maria, el Tron de la Gràcia, ***ut misericordiam consequamur***[6], per assolir misericòrdia.

L'evangeli de la Missa de l'Assumpció relata una escena encantadora de la vida de la Verge Maria: la visitació a la seva cosina santa Elisabet.

«Aquestes dues dones es troben — deia el Sant Pare— i ho fan amb alegria: aquell moment és tota una festa! Si aprenguéssim aquest servei d'anar a la trobada dels altres, com canviaria el món! La trobada és un altre signe cristià. Una persona que diu ésser cristiana i no és capaç d'anar a la trobada dels altres, no és totalment cristiana. Tant el servei com la trobada requereixen sortir d'un mateix: sortir per servir i sortir per trobar, per abraçar una altra persona»[7].

En el repàs de les obres de misericòrdia, aturem-nos ara en una que el *Catecisme de l'Església Catòlica* enuncia així: suportar amb paciència les adversitats[8], tant les que provenen de les nostres limitacions, com les que procedeixen de fora.

Mantinguem una plena confiança en la misericòrdia del Senyor que, de tots els esdeveniments, en sap treure el bé. La paciència creix també com un dels fruits més saborosos de la caritat amb el proïsme. Ho advertia sant Pau en el seu magnífic himne a aquesta virtut: *La caritat és pacient, la caritat és amable; no és envejosa, no obra amb supèrbia, no es vanta, no és ambiciosa, no és egoïsta, no s'irrita, no té en compte el mal, no s'alegra de la mentida, sinó que es complau en la veritat; tot ho aguanta, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta*[9].

La misericòrdia ens ha de menar a viure cap als altres amb paciència, també quan es mostren inoportuns. Tots arrosseguem defectes, arestes del caràcter i, encara que no ho busquem voluntàriament, moltes vegades provoquem frecs que fereixen els altres: els membres de la família, els col·legues de treball, els amics, en els moments de crispació

que poden sobrevenir, per exemple, en els embussos del trànsit ciutadà... Totes aquestes ocasions ens faciliten una oportunitat per fer grata la vida als altres, no guiant-nos per un caràcter desordenat.

La paciència ens impulsa a enfocar sense dramatismes les imperfeccions dels altres, sense caure en la temptació de retreu-los-ho, ni buscar un alleujament comentant-ho amb tercers. De poc serviria, per exemple, callar davant de certs defectes d'algú si després els poséssim en evidència amb un comentari irònic; o si el nostre disgust ens conduís a tractar-lo amb fredor; o si caiguéssim en formes subtils de murmuració, que causen mal a qui murmura, al qui és objecte de la murmuració, i a qui l'escolta. Suportar amb paciència els defectes dels altres ens convida a procurar que aquestes carències no ens condicionin a l'hora d'estimar-los: no es tracta d'estimar-los malgrat

aquestes limitacions, sinó d'estimar-los *amb* aquestes limitacions. És aquesta una gràcia que podem demanar al Senyor: no aturar-nos ni justificar les nostres males reaccions davant de les diferències amb els altres que ens disgusten, perquè cada una, cada un, té sempre molta més riquesa, més bondat que els seus defectes. Per això, quan notem que el cor no respon, fiquem-lo al cor del Senyor: *Cor Iesu sacratissimum et misericors, dona nobis pacem!* Ell convertirà el nostre cor de pedra en un cor de carn[10].

Anem, doncs, a esmerçar-nos pel compliment de tots els deures, fins i tot dels que semblen menys importants; augmentarem la nostra paciència en les contradiccions de cada instant, tot tenint cura dels petits detalls. Hem de fer més vigorós l'esforç per millorar; per a això, responguem a Déu en les petites lluites en què Ell

***ens espera. Per què quedar-se
ressentits en els frecs amb
caràcters diferents i oposats, tan
propis de la convivència
quotidiana? A lluitar, a vèncer
sobre nosaltres mateixos!; allà és
on ens espera Déu[11].***

Rebre amb un somriure els qui se'ns
apropen amb un gest adust, o
responen amb paraules eixutes al
nostre interès per ells, revela
maneres formidables de viure
l'esperit de sacrifici. Moltes vegades,
aconsellava el nostre Pare, un
somriure és la millor mostra
d'esperit de penitència. Ja a *Camí*,
entre els exercicis de mortificació
que suggeria cap al 1930, apuntava:
***aquesta paraula encertada;
l'acudit que no va sortir de la teva
boca; el somriure amable a qui et
molesta; aquell silenci davant
l'acusació injusta; la teva
conversa bondadosa amb els
pesats i els inoportuns; no fer cas***

cada dia d'un detall i un altre enutjosos i impertinents dels qui conviuen amb tu... Això, amb perseverança, sí que és sòlida mortificació interior[12].

La Jornada Mundial de la Joventut, que acaba de concloure a Cracòvia, constitueix un altre motiu de donar gràcies a Déu, al Sant Pare Francesc i tantes persones que s'han prodigat generosament en l'organització. Preguem perquè els fruits apostòlics d'aquells dies siguin molt abundants i permanents, acudint també a la intercessió de sant Joan Pau II, que precisament a Cracòvia va desenvolupar una part important del seu servei a l'Església i al món, i a Czestochowa va presidir una Jornada de la Joventut, en la qual hi va participar l'estimadíssim beat Àlvar.

Com tots els anys, en la solemnitat de l'Assumpció, viurem molt units al nostre Pare en renovar, en els

Centres de l'Obra, la consagració de l'Opus Dei al Cor dolcíssim de Maria. Mediteu les paraules que va escriure sant Josepmaria i poseu en la vostra oració —com ja feu— les meves intencions per l'Església, pel Papa, per l'Obra, pels nostres germans i germanes malalts o amb dificultats de qualsevol tipus, perquè sàpiguen sobrenaturalitzar-les i unir-les a la Creu del Senyor, recolzats tots i totes en la intercessió segura de la Mare de Déu i Mare nostra.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Cracòvia, 1 d'agost de 2016.

[1] Missal Romà, Assumpció de la Mare de Déu, *Antífona d'entrada* (cfr. *Ap* 12, 1).

[2] Benet XVI, *Homilia*, 15-VIII-2007.

[3] Missal Romà, Festa de Santa Maria Reina, *Antífona d'entrada* (cfr. *Sal* 44 [43] 10).

[4] Sant Josepmaria, *Sant Rosari*, V misteri gloriós.

[5] Sant Josepmaria, *Forja*, n. 285.

[6] *Hb* 4, 16.

[7] Papa Francesc, *Homilia a Santa Marta*, 31-V-2016.

[8] Cfr. *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 2447.

[9] 1 *Cor* 13, 4-7; Cfr. Papa Francesc, Exhort. Apost. *Amoris Laetitia*, capítol IV.

[10] Cfr. *Ez* 11, 19.

[11] Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 24-VI-1937, en *Créixer per dintre*, p. 129 (AGP, biblioteca, P12).

[12] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 173.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-agost-de-2016/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-agost-de-2016/) (06/08/2025)